

[Kai Moltke.]

Wilson, om ikke i spidsen for demonstrationen, så dog på fortovet havde fulgt den på dens march gennem den indre del af London. Personlig skal jeg ikke bebrejde minister Palme noget. Jeg synes, det er mere reelt, at man rent ud bekender kulør, som det er blevet gjort af minister Palme, og derigennem markerer Sveriges officielle opfattelse af Vietnamkrigen.

Når jeg har følt trang til at få en forklaring fra statsministeren om vores stilling til disse amerikanske pressioener, har det en sammenhæng med visse andre begivenheder, som er foregået her i tinget. Der var jo i sin tid total enighed i tinget om, at konflikten i Vietnam ikke kunne løses med militære midler eller ved militær magtudfoldelse. Der var endvidere enighed her i tinget om U Thants tre punkter, af hvilke det første og afgørende var, at indstilling af bombardementer måtte være en absolut nødvendig indledning for at opnå et fredeligere klima.

Udviklingen har jo ikke forment sig hverken efter regeringserklæringernes eller folketingets ønsker, og derfor vil det vel være rimeligt, om folketinget under de skærpede betingelser og i en skærpet situation også gav udtryk for sin stilling til visse af de problemer, som har skærpet den internationale situation siden den tid. Når man nu begynder over for Sverige at indtage en så uvenlig holdning, at man kalder sin ambassadør hjem, har vi jo præcedens her i landet for, at sådant noget kun sker, når man ser ganske alvorligt på situationen. Jeg behøver kun at henvise til den diskussion og den debat, der fandt sted her i tinget, da den danske ambassadør i Athen blev kaldt hjem efter militærkuppet. I en sådan tilbagekaldelse ligger en demonstration, noget i retning af en pression. Men nu er Sverige jo ikke det eneste land på jordkloden, hvor der finder Vietnamdemonstrationer sted. Der findes en række lande, næsten omfattende hele kloden, i Asien, i Afrika, i Latinamerika, hvor demonstrationer mod Vietnam finder sted. Og hvis det bliver praksis at tilladelige meningsytringer skal medføre trusler eller diplomatiske repressalier for et land, fordi noget sådant foregår, eller hvis det skal blive kutyme, at man griber ind og øver pres på en regering, fordi den giver

udtryk for sin mening, så forekommer det mig, at vi er inde i en ganske uhyggelig international udvikling i forbindelse med Vietnamkrigen.

Nu har vi jo tradition for, at i de vigtigste diplomatiske og udenrigspolitiske spørgsmål tilstræber vi den størst mulige samlede optræden af de nordiske lande, og der har været talt om fælles nordiske initiativer til at øve indflydelse på, at denne ulykkelige og brutale Vietnamkrig fra USA's side standses. Når tingene er rykket os så nær ind på livet, som tilfældet er, synes jeg også, at tiden er inde til, at man ikke som Hamlet i en af sine slutreplikker siger:

„Og resten er tavshed“;
men at næste skridt naturligt vil være, at landets statsminister pointerer en vis solidaritet med det standpunkt, der er indtaget af den svenske regering, i overensstemmelse med vor opfattelse af Vietnamkrigen, og at statsministeren her markerer: hvilket standpunkt har regeringen til det pres? Hvordan står regeringen over for de meningsytringer, der har fundet sted fra den svenske regerings side?

Statsministeren (Hilmar Baunsgaard): Danmarks holdning til Vietnamkrigen er, så vidt jeg kan bedømme det, ikke indeholdt i den forespørgsel, som det ærede medlem har rejst. Den er jo også allerede kendt, og der er behøvet en udenrigspolitisk debat her i tinget, så jeg går ud fra, at det vil være naturligt til sin tid at inddrage det i den debat, der kommer.

Hvad angår det emne, der er indeholdt i forespørgslen, må jeg sige, at hjemkaldelsen af den amerikanske Stockholmambassadør til konsultation er et anliggende mellem Sverige og USA. Den danske regering agter derfor ikke at tage stilling til det.

Kai Moltke: Jeg forstår på statsministeren, at man i regeringskredse — for jeg kan da ikke tro, at det i særdeleshed skulle gælde statsministerens eget parti — står på det standpunkt, at det er et rent mellemværende mellem Sverige og De Forenede Stater. Det er et temmelig unormalt fænomen, man her står over for, og det er muligt, at det kunne medføre divergerende synspunkter inden for den trepartiblok, som her er dannet. Men